

ANDREW PETERSON

S A G A

WINGFEATHER

CARTEA a 4-a

PROTECTORUL TRONULUI
ȘI REGELE-LUP

Traducere din limba engleză
de Tatiana Dragomir

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Anda Marin

Corectură: Maria Cramarenco

Tehnoredactare & DTP: Monica Bîrlodeanu

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERSON, ANDREW

Saga Wingfeather / Andrew Peterson ; trad. din lb. engleză
 de Tatiana Dragomir. – Pitești : Paralela 45, 2023–2025
 4 vol.

ISBN 978-973-47-3897-7

Cartea 4 : Protectorul tronului și Regele-Lup. – 2025. –
 ISBN 978-973-47-4405-3

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111

The Warden and the Wolf King

Text copyright © 2014 by Andrew Peterson

Interior illustrations copyright © 2020 by Andrew Peterson

Interior illustrations by Joe Sutphin

Cover art by Nicholas Kole

Cover design by Brannon McAllister

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
 iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

*Visat-am un cântec – l-am auzit în gând;
În sufletul meu stranii note cântând.
Ce cuvinte avea n-aş putea spune,
Doar vocea am desluşit-o anume.*

*O voce năvalnică şi melodioasă,
'Nălţată spre cer, învoaltă, frumoasă.
Triumf şi jelanie, chin şi speranţă,
O moarte cu folos şi o nouă viaţă...*

GEORGE MACDONALD, 1842

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: ROINELE VERZI

Unu: Corvoada pregătirii de război	3
Doi: Jurământul de credință al lui Janner	11
Trei: A treisprezecea brioșă	16
Patru: Orbiturat	21
Cinci: Lupta cu dălâmbii	25
Șase: Corpul Căinărie	30
Șapte: <i>Chemarea Lunatecilor</i>	35
Opt: O dispută teritorială	41
Nouă: Un Colț în temniță	45
Zece: Hotărârea Regelui	51
Unsprezece: Mirosurile, sunete și țipete	56
Doisprezece: Ochiul furtunii	61
Treisprezece: Bătaia pe oase	64
Paisprezece: Încă o roină, încă un monstru	69
Cincisprezece: Janner este luat pe sus	74
Șaisprezece: Răniți și suferinzi	78
Șaptesprezece: Iscoada generalului Fithyhoop	86

Optsprezece: Misterul ferestrei-vis	91
Nouăsprezece: Ce a văzut Kalmar	98
Douăzeci: Ce a simțit Leeli	104
Douăzeci și unu: Ce a auzit Janner	111
Douăzeci și doi: Arma secretă a lui Leeli	115
Douăzeci și trei: Caftangioaica de lilieci din Ban Rona	120
Douăzeci și patru: Musafiri la „Dealul cu Horn“	123

PARTEA A DOUA: SKREE

Douăzeci și cinci: La „Laba de clepure“	130
Douăzeci și șase: „Snoot – Grăjdărie și prăjiturie“	134
Douăzeci și șapte: O mârșăvie îngrozitoare	142
Douăzeci și opt: Cândacii din canal	148
Douăzeci și nouă: O lună în întuneric	152
Treizeci: În vizuină	157
Treizeci și unu: Colți pe străzi	162
Treizeci și doi: Reunirea familiei Weaver	168
Treizeci și trei: Numele lui Maraly	174
Treizeci și patru: Rușinea lui Artham	180
Treizeci și cinci: Planul generalului Borley	184
Treizeci și șase: Prea bun ca să nu fie adevărat	190
Treizeci și șapte: Orășenii pe malul râului	193

Treizeci și opt: Acoperișul Pepinierii lui Flombode ..	198
Treizeci și nouă: Mălureanca, omul-pasăre și Sabia Înflorată	202
Patruzeci: Negocierea	208
Patruzeci și unu: Ora poveștilor cu Artham	212
Patruzeci și doi: Privind zorii	218
Patruzeci și trei: Regiunea Glipwood	223
Patruzeci și patru: Castelul lui Peet	232
Patruzeci și cinci: Găsită și pierdută	236

PARTEA A TREIA: THROGUL

Patruzeci și șase: Un poet din Plontst	244
Patruzeci și șapte: Strechea dințoaselor	250
Patruzeci și opt: Elder Cadwick	253
Patruzeci și nouă: Picturile din peșteră	258
Cincizeci: Arundelle	264
Cincizeci și unu: Sfatul Reginei Scindașilor	271
Cincizeci și doi: În adâncul Pădurii Negre	275
Cincizeci și trei: Fioșii atacă	281
Cincizeci și patru: Durerea aducerii-aminte	287
Cincizeci și cinci: Oskar sugerează un cântec	295
Cincizeci și șase: Să-i tragi disperării un șut în dos ...	300

Cincizeci și șapte: Cântece de cântat, bătălii de purtat ...	305
Cincizeci și opt: Războiul lui Leeli	312
Cincizeci și nouă: Înghițiți de Adânc	316
Șaizeci: Colțul atacă	321
Șaizeci și unu: Singur în Adâncul Throgului	323
Șaizeci și doi: Coadă la distrugere	327
Șaizeci și trei: Crearea lui Grimgar	332
Șaizeci și patru: Străvechea piatră	336
Șaizeci și cinci: Sub gluga Păstrătoarei	339
Șaizeci și șase: Vum! prin puț	343
Șaizeci și șapte: În fața ferestrei lui Leeli	348
Șaizeci și opt: Flota skreeană	352
Șaizeci și nouă: Târguiala cu Colțul	354
Șaptezeci: <i>Piscurile Pietrei-Castel</i>	358
Șaptezeci și unu: Păianjer	362
Șaptezeci și doi: „Ploaie și foc“	366
Șaptezeci și trei: Pe deasupra hăului	371

PARTEA A PATRA: ANNIERA

Șaptezeci și patru: Gnag Nenumitul	382
Șaptezeci și cinci: Insula Anniera	389
Șaptezeci și șase: Templul Focului	396

Șaptezeci și șapte: Furtul pietrei	402
Șaptezeci și opt: Planul lui Gnag.....	405
Șaptezeci și nouă: Întunecata Alianță	410
Optzeci: Contopirea	417
Optzeci și unu: Orașul Ban Rona în ruină	423
Optzeci și doi: Începe bătălia	429
Optzeci și trei: Vindecarea lui Hulwen	436
Optzeci și patru: Preaiubit	442
Optzeci și cinci: Urmarea	448
Optzeci și șase: Murgah și piatra	455
Optzeci și șapte: Îndurarea	463
Optzeci și opt: Pe mare, către casă	468
Optzeci și nouă: Atotfăcătorul	475
Nouăzeci: Venirea Regelui	482
Nouăzeci și unu: Oferta Regelui	489
Nouăzeci și doi: Pe mare, către casă (din nou)	492
Nouăzeci și trei: Dimineața în Castelul Rysen.....	498
Nouăzeci și patru: Se sădește sămânța	503
Nouăzeci și cinci: Prețul vindecării	506
Nouăzeci și șase: Foștii Colți au murit	510
Epilog	514
Mulțumiri	516

hartă a ținutului

DANG

(desenată din memorie, intrucât
este greu să desenezi în timp ce
zbori pe spinarea unui fendril)

Pădurea NEAGRĂ

SCINDUREȘTI

BAN
YORNA

Throg

Adâncul
Throguului

MUNȚII KILLERIDGE

Partea întâi:

ROINELE VERZI

În Cea de-a Patra Epocă, în anul 435, în timpul pașnicei domnii a lui Lander Wingfeather și a soției sale, Illia Finley din Roinele Verzi, acestora li s-a născut o fetiță. Fratele ei mai mare, Olmer, avea să fie Protectorul Tronului, iar fetița avea să devină Mărita Regină a Minunatei Insule. Numele ei era Madia, iar frumusețea ei era vestită în ținuturile libere din Dang. Ajunsă la vârsta măritişului, într-o vară a făcut o vizită în Roinele Verzi, unde Regele Lander și Regina Illia mergeau adeseori când vântul era cald, călătorind pe mare. Acolo ei au asistat la Banick Durga și au petrecut câteva zile fericite, în timp ce roinenii se desfătau la jocuri. Dintre toate plăcerile din Ban Rona, tinerei Madia cel mai mult îi plăcea s-o șteargă de la jocurile desfășurate pe Câmpul Finley în sălile ca niște peșteri ale Marii Biblioteci.

Acolo a cunoscut un tânăr strălucit, pe nume Bonifer Squoon.

din Annieriada: Apusul Celei De-a Patra Epoci

ALCĂTUITĂ DE DOMNUL OSKAR N. RETEEP.

IUBITOR DE OBIECTE STRANII, FRUMOASE ȘI/SAU DELICIOASE

BIBLIOTECAR-ȘEF, CRONICAR ȘI MIROSITOR AL CĂRȚILOR

DIN MAREA BIBLIOTECĂ DIN BAN RONA

1

Corvoada pregătirii de război

— Și acum ce-o să se întâmple? întrebă Kalmar.

— De unde să știu eu? N-am fost niciodată la război, răspunse Janner.

— Dar suntem aici de cel puțin trei ceasuri. Și n-am mâncat încă nimic.

— Ascultă, tot ce știu eu este că trebuie să stăm aici liniștiți până termină triburile cu depunerea jurământului, sau cum s-o mai fi numind. Și tuturor ne este foame, dar tu măcar nu suferi și de frig.

— Câte triburi mai sunt?

— Poți să le numeri și singur.

— Stai puțin! Cu câte triburi am început?

— Kal, n-ai putea să arăți cât de cât puțin interes pentru ce se întâmplă? Mama zice că așa ceva nu s-a mai întâmplat de zeci de ani. Și în definitiv toți sunt aici pentru *tine*. Măcar atâta poți face și tu, să te arăți interesat. Șșșt! Uite că vine un reprezentant al unui trib.

Janner și Kalmar ședea pe o platformă de lemn de unde se vedea tot Câmpul Finley, acum acoperit de zăpadă. Acesta era câmpul, își aminti Janner, unde cu mulți ani în urmă Podo Helmer îi cucerise inima lui Wendolyn Igiby concurând în jocurile Banick Durga împotriva celor mai duri și mai gălăgioși dintre roineni. Dar astăzi nu se țineau jocuri. Astăzi se punea la cale un război. Ceea ce însemna plictiseală.

În dimineața aceea, Nia îi trezise pe cei doi frați în dormitorul lor de la „Dealul cu Horn“, și le adusese aminte că sosise ziua ceremoniei jurământului de credință și că, în calitate lor de Mărit Rege și, respectiv, Protector al Tronului Annierii, prezența lor era obligatorie.

După ce luară pe fugă micul-dejun pregătit de Podo și Freva, Nia le prezentă celor doi băieți și surorii lor, Leeli, ținutele lor oficiale.

Leeli primi o rochie albă bordată cu blăniță de burblu și o haină cu picățele gri care se înfășură în jurul ei ca o păturică. Aceasta îi era prinsă în jurul umerilor cu o broșă din argint în formă de stea cu raze. Când Leeli ieși din camera ei îmbrăcată cu rochia și înfășurată în robă, cu părul lăsat peste un umăr și cu obrajii îmbujorați, sperând că era frumoasă, băieții rămaseră cu gurile căscate. Podo, care era încins cu un șorț și clămpănea pe singurul lui picior în jurul mesei, adunând farfuriile murdare, ridică privirea și șopti:

— Măculiță sfinte, că frumoasă-i!

Băieții nu avură parte de astfel de complimente, dar și ei se simțeau arătoși nevoie mare în veșmintele lor regești. Kalmar nu avea nevoie de haină, pentru că avea deja blana aceea cafeniu-argintie. În schimb, purta o vestă neagră din piele căptușită cu o pânză roșie ca focul, care în față se încheia cu niște nasturi strălucitori din argint, fiecare dintre ei cu câte un dragon annieran pe el – același semn pe care Janner îl văzuse și în jurnalele unchiului Artham când fuseră în Glipwood. Nia își aruncă pe umeri o mantie neagră, încheiată la gât cu un soare din

argint. Încercă să-i pună lui Kal o coroană pe cap – nu coroana oficială a Annieriei, le spuse, dar una pe care o comandase la un meșter din Ban Rona, o cunună care să-l facă măcar să aducă a rege cât de cât pentru ceremonie. Dar, după câteva încercări nereușite de a i-o îndesa peste urechile de lup, care-i zvâcneau continuu, Nia hotărî să renunțe la coroană, spre marea ușurare a lui Kalmar.

În sfârșit, Janner primi și el o haină neagră din piele lustruită, cu cizme și mănuși asortate. Când își trase pe mâini mănușile, dând din degete, observă pe dosul fiecărei mâini același simbol, dragonul annieran, brodat pe piele cu fir stacojiu.

— Poftim! spus Nia, acoperindu-i lui Janner umerii cu o mantie neagră.

El băgă de seamă, atunci când mama lui se apropie să-i încheie paftaua – care avea formă de semilună – că nu mai era nevoie să privească în sus când se uita la ea, fiindcă acum ochii lor erau la aceeași înălțime.

— Când ai crescut așa? întrebă Nia încet, aranjându-i mantia, iar mâinile ei întârziară puțin pe umerii lui. Acum chiar că arăți ca un Protector al Tronului. Înalt, chipeș și modest. Stai cu ochii pe Kalmar astăzi! Ceremonia asta este exact genul de eveniment pe care nu-l poate suferi.

Janner aruncă un ochi spre Kal, care se aplecase peste masă, adunând firimiturile de la micul-dejun într-o grămăjoară și apoi lingându-le.

— Kalmar! se răsti Nia, la care Kal se îndreptă brusc și-și șterse mâinile de mantie. Kalmar! spuse Nia încă o dată, la care el înșfăcă un șervet de pe masă și-și șterse mâinile și mantia, râzând nervos. Kalmar! spuse Nia din nou, luându-i iute șervetul din mână.

Kalmar nu băgase de seamă că șervetul era mânjit cu gem de dulcișoare, pe care acum și-l întinsese pe mantia cea nouă și pe mâini, pe care neatent și le șterse de vestă.

— Ieșiți! le porunci Nia.

Janner îi împinse pe Kalmar și pe Leeli afară pe ușă, unde Oskar N. Reteep îi aștepta cu sania pregătită, gata de drum. Kal sări în sanie.

— Cum bine zice Chancho Phanor: „Arătați magnific toți trei!“ Āla e gem de dulcișoare? zise Oskar, arătând spre mantia lui Kalmar.

Cumva, cu toate că obrajii lui Kal erau acoperiți de blană, parcă se îmbujorară în momentul în care se aplecă și o ridică pe Leeli în sanie. Janner urcă prin cealaltă parte.

— Va fi o zi foarte frumoasă, Giuvaierelor! spuse Oskar, pornind calul cu un plescăit din limbă și își trase un fular peste gură.

Oskar era masiv oricum, dar numeroasele haine, mantii și pături pe care le pusese pe el îl făceau să arate enorm. Tot ce putea distinge Janner din bătrân era nasul lui foarte roșu și ochelarii, care i se vedeau între fular și glugă; în rest, Oskar era doar un munte de pături.

După un drum de o oră prin zăpadă, ajunseră pe culmea dealului și văzură, după toate probabilitățile, întreaga populație a Roinelor Verzi adunată în jurul Câmpului Finley. După liniștea din timpul lungii călătorii, nimeriră direct în agitația mulțimii, în nechezat de cai și plesnete numeroaselor steaguri în bătaia vântului. Mirosul focurilor de tabără se întrepătrundea cu mirosul cărnii ce se frigea înfiptă în țepușe și cu cel de bălegar de cal. Fiecare trib își înălțase câte un cort mai mare, în

jurul căruia erau altele mai mici, iar printre ele erau căruțe cu coviltir, cai și focuri. Mii de roineni stăteau grupuri-grupuri în jurul focurilor. Alții începuseră să joace diverse jocuri și se rostogoleau prin zăpadă sau alergau unul după altul pe după corturi.

Dar mijlocul Câmpului Finley era imaculat – un covor alb și rotund, cât o aruncătură de săgeată de lung și de lat. Zăpada nu era întinată aici nici barem de o singură urmă de picior, cu toate că poteca din jurul ei era deja înnoroiată de atâta circulat. În porțiunea de câmp chiar de lângă drum fusese înălțată o estradă, iar un bărbat care stătea lângă ea ridică o mână în semn de salut când îi văzu pe membrii familiei Wingfeather. Chiar și de la distanță, Janner recunoscuse silueta înaltă a bărbosului Rudric, Păzitorul Roinelor.

Pe Janner îl cuprinse brusc mâhnirea. Nu fusese intenția lui Rudric de a-l ucide pe tatăl lui, Janner știa deja, dar asta nu făcea ca durerea sau stânjeneala să dispară, nici pentru Janner, nici pentru Rudric, care în lunile ce trecuseră de la moartea lui Esben nu prea își mai făcuse apariția pe la „Dealul cu Horn“. Rudric era un om bun și Janner îl îndrăgea, dar el devenise simbolul absenței tatălui lui. Janner nu putea să-și imagineze cum trebuie să se fi simțit Nia, care până în ziua întoarcerii lui Esben fusese îndrăgostită de Rudric.

Oskar bombăni:

— Mda! În fine, după cum afirmă cu siguranță vreun autor pe undeva: „Trebuie să ne învățăm și cu asta!“

După care mână sania până la estradă și-l salută pe Rudric.

— Oskar, mă bucur să te văd! spuse Rudric.

Rudric îi întinse mâna lui Leeli, care i-o dădu după o mică ezitare, îngăduindu-i s-o ia pe sus din sanie și s-o așeze ușor pe pământ. Apoi, Rudric înclină din cap, salutându-i pe Janner și pe Kal, dar privirile li se întâlneau doar pentru o clipă.

— Pe aici, copii! Va fi o zi lungă, dar importantă dacă vrem să formăm o armată capabilă de luptă.

Alături de estradă era un cort unde doi breslași Durgani făceau de pază la intrare. Aveau glugile trase peste față și țineau brațele încrucișate.

Când Janner și frații lui intrară în spatele lui Rudric, breslașii Durgani îi salutară, dând din cap pe tăcute, întâi spre Rudric, apoi spre Janner și Leeli. Era greu de spus dacă asta se întâmpla doar în imaginația lui, dar lui Janner i se păru că Durganii nu-l salutaseră și pe fratele lui lup.

Nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că, de cum intră în cort, văzu doisprezece bărbați reprezentând triburile și tot atâtea femei, care luară poziția de drepti. Aceștia erau adunați în jurul unei mese lungi, așezate sub brațele de fier ale unui candelabru în care pâlpâiau mai multe lumânări. Janner își dădu seama că era o replică a mărețului copac din Ban Rona. Nu putu să nu-și aducă aminte că doar cu câteva luni în urmă Nia declarase *turalay* și-și pusese amprenta mâinii însângerate pe copacul acela, pentru a-l salva pe Kalmar chiar de oamenii care acum urmau să-i jure credință.

Rudric își ocupă locul în capul mesei și făcu un semn, arătând spre trei locuri goale.

— Bun-venit clanurilor roinene! spuse Rudric, apoi înclină din cap spre cei trei copii. Bun-venit Giuvaierelor Anniei!

Apoi toți cei din încăpere se așezară deodată. Frații Wingfeather priviră în jur nedumeriți, apoi luară loc și ei.

Bărbații de la masă arătau ca toți bărbații roineni: cu piepturi ca niște butoaie, mustați și bărbii lungi, chipuri și mâini pline de umflături și cicatrici ca urmare a ani și ani de muncă dură și de jocuri încă și mai dure. Și, cu toate că și culorile, și croiul veșmintelor lor erau diferite, cu toții purtau blănuri și piei solide, bine argășite și cusute cu modele și blazoane. Femeile, pe de altă parte, arătau cum nu se poate mai divers. Unele dintre ele erau suple și feminine, ca Nia, în timp ce altele, cu nimic mai puțin frumoase, erau la fel de vânjoase ca bărbații. Unele erau îmbrăcate cu rochii în culori vii și își purtau săbiile pe spate, iar altele purtau îmbrăcăminte simplă și aveau părul aranjat în codițe ce formau niște bucle. Unele erau chiar mai voinice decât bărbații și aveau pe față fire de păr și negi la fel de hidoși ca ai Olumphiei Groundwich. Acestea sedeau lângă bărbați care, presupunea Janner, erau soții lor și părea po-

sibil ca ele să fi provocat rănilor în urma cărora bărbații lor rămaseră cu acele cicatrici. Și totuși, cuplurile chiar se țineau de mână.

— Acelora dintre voi care încă nu l-au văzut, spuse Rudric, vi-l prezint pe Kalmar Wingfeather, Măritul Rege al Minunatei Insule.

Toți ochii din încăperea îl măsurară pe Kalmar din cap până-n picioare, fără strop de reținere. Pe multe dintre chipuri se putea citi rezerva și o aversiune fațșă; câțiva, însă, întoarseră spre el zâmbete sincere și-l salutară înclinând din cap. Janner băgă de seamă cu mândrie cât de drept ședea Kalmar, înfruntându-le privirile.

— Salutare! spuse el, dregându-și vocea. Nu prea știu ce să spun decât că, hm, mă bucur că sunteți aici. Nu știu care este situația voastră, dar viața mea a cam fost dată peste cap de Gnag Nenumitul. Cineva trebuie să-l oprească, altminteri în principiu o să cam pună stăpânire pe tot Aerwiarul și-o să transforme pe toată lumea în... în...

Aici se opri, uitându-se la ghearele și mâinile lui acoperite de blană. Asupra întregului cort se lăsă o tăcere apăsătoare. Kalmar trase adânc aer în piept și își întinse mâinile de Colț, ca să le vadă toată lumea.

— În asta! Cineva trebuie să-l oprească. Și, din câte se pare, nimeni în afară de locuitorii din Roinele Verzi nu are curajul să i se opună. Așa că, după cum spuneam, mă bucur că sunteți aici. Asta-i tot! Și își ascunse mâinile sub masă, și-și lăsă din nou umerii în jos. O, am uitat! spuse Kalmar și se ridică din nou. Aceasta este sora mea, Leeli. Ea este Cântătoarea Annierii. Iar fratele meu, Janner, este Protectorul Tronului. Nu știm ce avem de făcut, dar vrem să ajutăm.

Leeli privi lung la roinenii din jurul mesei de parcă i-ar fi provocat să îndrăznească să spună ceva împotriva fratelui ei. După o clipă de tăcere, șefii și șefele clanurilor mormăiră aprobator și începură să izbească cu pumnii în masă atât de mult timp și atât de tare, că Janner se gândi că masa o să se fărâme.

Rudric făcu semn adunării să facă liniște și prezentă ordinea de zi, care, după cum se dovedi, avea să fie insuportabil de plicticoasă pentru cei trei copii. În subordinea celor douăsprezece clanuri reprezentate de șefii de față erau numeroase alte triburi separate, iar căpeteniile fiecărui trib urmau la rândul lor să vină în fața lui Kalmar și să jure credință

Minunatei Insule și băiatului care era regele ei. Unul câte unul, conducătorii triburilor pășiră până în fața estradei ridicate pe câmp. Fiecare prezentă istoria clanului lui, inclusiv povești ilustrând vitejia lor în diferitele bătălii purtate de-a lungul secolelor, coborând până la Cea De-a Doua Epocă. Fiecare căpetenie avea grijă să descrie calitățile anume și slăbiciunile clanului său. După laudele de sine, poveștile exagerate și fanfaronada care durau o eternitate, respectiva căpetenie de clan făcea o plecăciune și prezenta steagul clanului înaintea șefului său, apoi în fața lui Kalmar, după care îl înălța alături de cel al Annieriei.

Oskar luă notițe amănunțite. Leeli își adusese caietul cu cântece și exersa digitația la harpa-fluier, Janner, curajos, se străduia să fie atent, iar Kalmar făcea tot ce-i stătea în putere ca să rămână treaz.

Ceremonia se tot lungi – o veșnicie li se păru lor – până când în fața estradei păși țăntoș șeful triburilor din Ban Soran. Era un tip vânos și nu purta cămașă, în ciuda frigului pătrunzător. Pieptul și chipul îi erau vopsite în dungi purpurii. Cuvântă, mârâind furios:

— Eu sunt Carnack și nu depun niciun jurământ în fața unui Colț din Dang!

2

Jurământul de credință al lui Janner

— **A**ha! spuse Rudric pe sub mustață. Mă temeam eu c-așa o să se-ntâmple.

— Ce se întâmplă dacă refuză să jure? întrebă Janner, dar Rudric nu-l auzi, pentru că tocmai îi șoptea ceva șefului de trib din Ban Soran.

— Ce se petrece? întrebă Kalmar, căscând.

— N-ai auzit ce-a spus individul ăsta?

— Nu ascultam.

Carnack rămăsese în picioare în fața estradei, cu mâinile în șolduri și cu nasul în vânt. Rudric se ridică și i se adresă:

— Carnack din Ban Soran! Nu te-am văzut de-o bucată de vreme. Șeful tău îmi spune că tot patrulezi pe dealurile de la sud de Munții Killridge. Este adevărat?

— Este, a răspuns Carnack răstit.

— Atunci ai văzut Colți, nu? Și te-ai luptat cu ei?

— Da. Și Colții mi-au omorât neamurile. Sunt niște afurisiți ce nu se mai poate. N-am să fac temenele în fața unui Colț nici astăzi, nici altă dată.

Rudric aruncă o privire spre Kalmar, care pentru prima dată deveni foarte atent.

— Și care este nelămurirea ta, Carnack? întrebă Rudric.

— N-am nicio nelămurire, Păzitorule. Am să lupt în războiul nostru. Atâta că nu vreau să jur pe sângele și oasele clanului meu în fața unui Colț din Dang. Dacă lupt, am să lupt pentru Roine, nu pentru un monstru.

Janner îi văzu pe șefii și șefele de trib foindu-se jenați. Scopul însuși al acestei ceremonii era acela de a uni clanurile sub culorile Annierei.

Carnack reprezenta o fisură în această unitate, iar o fisură se putea lărgi foarte repede, ajungându-se la o ruptură. Șeful lui Carnack, Horgan Flannery, i se adresă atunci subordonatului său:

— Măi Carnack, prostovan mai ești! Șapte triburi au depus jurământul fără niciun incident. Trebuie să fii tu măseaua cea găunoasă! Fă-o pentru Minunata Insulă, dacă nu pentru regele ei! Am trecut prin atâtea de-a lungul istoriei împreună cu regatul acesta, iar eu am de gând să păstrez asta.

— Haide, Carnack! spuse Rudric, întinzând mâna. De dragul forței noastre!

— Nu! spuse Carnack, punându-și mâinile în sân și întorcând privirea. Eu nu jur credință unui Colț!

Leeli își puse deoparte harpa-fluier și se aplecă spre băieți.

— Kal, cred că ar fi momentul potrivit să faci ceva.

— Dar ce?

— Ai putea să te bați cu el, sugeră Janner. Se pare că așa își rezolvă roinenii problemele între ei. Vezi? și Janner arătă spre Rudric, care abia îl ținea pe Horgan Flannery să nu sară de pe estradă și să-l ia la pumni pe Carnack.

— Uită-te la el! șopti Kalmar. M-ar face fărâme.

— Ba nu! spuse Leeli. Ești mai puternic și mai rapid decât oricare dintre tipii ăștia.

Kalmar oftă și clătină din cap, spunând:

— Nu pot suferi chestia asta!

Și într-o clipită sări de pe estradă și ateriză la câțiva pași de Carnack. Rudric, Horgan și ceilalți șefi de trib tresăriră. Carnack luă îndată poziția de luptă și se trase înapoi, cu sabia în mână. Pentru prima dată în ziua aceea, zăpada imaculată de pe Câmpul Finley fu întinată de urme de pași.

Dar Kalmar nu scoase sabia, pentru că nu avea sabie. Și nici nu-l înconjură pe războinic ca și când ar fi vrut să-l atace. Se opri numai în fața lui în zăpadă, cu mantia neagră atârând în jurul lui ca o umbră.

— Ce pui la cale, lupule? se răsti Carnack.

— Eu nu pun la cale nimic, răspunse Kalmar, întinzându-și mâinile în lături, ca să arate că nu este înarmat. Vreau doar ca Gnag Nenumitul să piardă. Tu nu?

— Ba da, spuse Carnack după o mică pauză și lăsă sabia puțin în jos.

— Janner, drapelul! șopti Leeli, arătând spre drapelul Annieriei, aflat în spatele lor.

Janner pricepu imediat ce voia să spună Leeli și luă drapelul Annieriei, apoi o ajută să se ridice în picioare. Protectorul Tronului și Cântătoarea Annieriei coborâră de pe estradă și i se alăturară lui Kalmar în zăpadă. Carnack se uită nedumerit la cei trei copii. Conștient că ochii tuturor războinicilor de față sunt îndreptați asupra lui, Janner înfipse drapelul Annieriei în zăpadă și îngenunche, trăgându-l pe Kalmar în jos lângă el.

— Dacă nu vrei să lupți pentru Minunata Insulă, rosti tare Janner, ca să-l audă toată lumea, atunci să se știe că Minunata Insulă va lupta pentru tine.

Janner rămase cu ochii în zăpadă și așteptă un răspuns. Tot ce auzea era drapelul fluturând în vântul rece.

— Care-i răspunsul tău, Carnack? întrebă în cele din urmă Horgan.

— Bine! răspunse Carnack.

Janner auzi sabia lui Carnack intrând înapoi în teacă și, ridicând privirea, văzu căpetenia pășind apăsător spre corturile tribului său, cu capul plecat, probabil o atitudine de umilință.

Kalmar ridică din sprâncene întrebător spre Janner și Leeli în timp ce urcau înapoi pe estradă, înconjuțați de o tăcere stânjenitoare. Pe când se așezau la locurile lor, Rudric le făcu un mic semn aprobator din cap. Ceremonia continuă lent și fără alte incidente tot restul după-amiezii. Până la sfârșitul acelei zile, locuitorii Roinelor Verzi și câți mai rămăseseră din Minunata Insulă încheiaseră alianța.

Pe înserat, conducătorii triburilor și regimentele lor mășăluiră în jurul câmpului în ritmurile unui potpuriu de cântece roinene, cum ar fi *Ogar, cal, dar și găină, Hora jucătorului* și foarte populara *Plecăm tot ronțâind și ciugulind*, și până și Carnack cel cu pieptul dezgolit păși mândru

în fruntea tribului său și ridică o mână către Kalmar în semn de salut, însă Kalmar nu-l observă, fiind ocupat să-și lingă petele de dulcișoare de pe vestă.

— O zi fascinantă! declară Oskar după încheierea paradei. Îți mulțumesc, Rudric, că mi-ai îngăduit să privesc.

— Cu plăcere, Oskar. Bravo, Giuvaierelor! Te felicit, Înălțimea Ta, pentru cum l-ai pus la punct pe Carnack.

— „Înălțimea Ta“ ești tu, Kal! spuse Janner, întrerupându-i lui Kalmar vânatoarea de dulcișoare cu un ghiont.

— Hă? Aha! Nu băga de seamă! Nu sunt ei de vină. Nici eu nu pot suferi cum arăt. Când putem mânca?

Rudric zâmbi.

— Voi, copii, v-ați încheiat treaba aici. Mă bucur că v-am văzut.

Și în ochii lui apărură o expresie de tristețe, după care se întoarse în altă parte, să vorbească cu șefii.

Parcurseră drumul până acasă în tăcere, cu excepția lui Leeli care chicotea auzind cât de tare ghiorțăia stomacul lui Kalmar. Oskar deveni ciudat de neliniștit pe măsură ce se apropiau de „Dealul cu Horn“, iar când trecură podețul și cotiră, începând urcușul către casă, Janner își dădu seama că ceva era în neregulă. Ferestrele casei nu erau luminate. Pe verandă nu licărea niciun felinar. Dacă nu s-ar fi văzut fumul care se înălța din horn, casa ar fi părut părăsită.

— Unde sunt cu toții? întrebă Janner.

— Nu știu! răspunse Oskar cam prea repede. Vreau să zic, sunt conștienți că există un motiv întemeiat pentru care e întuneric în casă. Vreau să zic, habar n-am! Ah! Uite c-am ajuns.

Janner se răsuci spre frații lui, dar aceștia erau foarte ocupați să se uite în altă parte. Când se întoarse din nou spre Oskar, văzu că bătrânul deja se ridicase din sanie și intrase ușurel în casa întunecată.

— Pe tot Aerwiarul, de ce se poartă Oskar așa? întrebă Janner, dar Kalmar și Leeli ridicară din umeri ca și cum n-ar fi fost nimic în neregulă și se dădură jos din sanie, lăsându-l pe Janner singur. Hei! Ce se petrece?

Janner bombăni în barbă în timp ce intra în casă în urma fraților lui, iritat de purtarea lor misterioasă. Simți miros de mâncare, dar de ce

erau stinse luminile? În lumina roșiatică a focului din cămin, îl zări pe Podo, tolănit în fotoliul lui preferat, însă, în rest, încăperea era cufundată în întuneric. Oskar și ceilalți nu se mai zăreau, și dacă ei nu s-ar fi purtat atât de ciudat, Janner ar fi putut presupune că plutea în aer un pericol real. Dar dacă nu era niciun pericol, atunci ce era?

— Hei! rosti în încăperea întunecată. Ce se petrece?

Atunci Janner auzi un chicotit în spatele lui și un glas răgușit care spuse:

— Puneți mâna pe el!

Până să apuce el să scoată vreun sunet, cineva se năpusti asupra lui din spate.

3

A treisprezecea brioșă

În clipa în care fu pus la pământ și înghiotit din toate părțile, în sfârșit își dădu seama a cui era vocea pe care o auzise: a profesorului Clout. Dar de ce naiba era Clout aici? Și de ce-l atacase pe Janner în propria lui casă? Și, mai presus de toate, de ce râdeau și el, și celelalte voci în timp ce-l împungeau pe Janner cu degetele în coaste, în picioare și în burtă?

— La mulți ani, flăcăuș! răcni Podo și îndată încăperea principală a „Dealului cu Horn“ fu inundată de lumina lămpilor.

Grămada de trupuri care-l pusese pe Janner la pământ se împrăștie, lăsându-l pe podea năucit, clipind. Janner îl zări nu doar pe Clout, ci și opt colegi de-ai lui, breslași Durgani, îmbrăcați în negru, zâmbind larg. Kalmar râdea de nu mai putea, iar Leeli radia. Nia ieși din bucătărie cu un platou pe care era un morman uriaș de brioșe cu miere, pe care îl puse pe masa încărcată cu bucate aburinde.

— E ziua mea de naștere? întrebă Janner, la care toată lumea începu să râdă și mai dihai.

— M-am gândit eu că ai uitat, spuse Nia. S-au întâmplat prea multe în ultimul timp ca să mai ții seama zilelor, darămite a datelor. Ei bine, da, este ziua ta. Împlinești *treisprezece* ani.

În sfârșit, pe chipul lui Janner apărură un zâmbet larg. Se scutură de praf și-i salută pe colegii lui breslași, trăgându-le câte un pumn, așa, în joacă.

— Larnic! Brosa! De când sunteți aici?

— De suficient timp ca să mi se facă poftă de-un picior de pui, răspunse Brosa.

— Hai să mâncăm! spuse Kelvey O’Sally. Căinii mei abia așteaptă resturile de la masă.

Janner îi îmbrățișă pe Podo și pe mama lui, amintindu-și observația Niei în legătură cu cât de mult crescuse. Cum de uitase de ziua lui? O întrebase despre asta cu câteva săptămâni mai devreme, dar cu antrenamentele Durganilor, cu C.T.M.E.T.-urile, cu treburile de pe lângă casă specifice iernii și cu neliniștea lui în legătură cu războiul ce stătea să înceapă, ziua lui fusese ultimul lucru pe care îl avusese în minte.

Masa fu alcătuită din felurile lui de mâncare preferate: șuncă de scrumbie prăjită cu mirodenii, biscuiți fierbinți cu unt, carne de pormistreț cu sos, supă de dovleac, fasole înmuiată și plăcintă cu carne. Dar mai grozavă decât mâncarea fu bucuria pe care o simțea Janner datorită prezenței familiei și a prietenilor lui: profesorul Clout, Larnik și Brosa, Morsha MacFigg, Clurleston James, Joe Bill și Quincy Candlesmith, împreună cu frații O’Sally, adică Kelvey și tânărul Thorn (care ședea tăcut lângă Leeli). Janner fusese în aceeași clasă cu prietenii lui și jucaseră nenumărate jocuri împreună, dar aceștia nu se mai adunaseră niciodată la masă la „Dealul cu Horn“. Faptul că făcuseră acest lucru în cinstea lui îi umplea sufletul de bucurie. Prietenii lui Janner mâncară și băură, iar, între timp, Podo îi desfătă cu cele mai penibile povești care îi trecură prin minte.

— Ții minte când te-ai înțepenit cu tărtăcuța-n poarta curții?

— Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva! răspunse Janner.

— Nu? făcu Podo, luând o mușcătură din șunca grasă de scrumbie.

— A fost o roată de căruță! bombăni Janner și în timp ce râdea, își dădu seama că nu mâncase atâta în viața lui.

— Putem să-i dăm drumu-acuma cu brișele-alea cu miere? întrebă Podo, frecându-și voios palmele una de cealaltă.

Nia zâmbi și-i dădu lui Janner platoul cu brișe, ridicând ochii în tavan.

— Putem să și sfârșim cu ele, spuse ea.

— Mamă, arată foarte bine brișele, dar sunt plin, oftă Janner și-i dădu tava lui Brosa, care o împinse înapoi spre el, zâmbind prefăcut. Nu iei una? întrebă Janner.

— Nu.

— Alea-s pentru tine, băiete, râse Podo pe înfundate. Toate pâ'n' la ultima!

Janner privi de jur împrejurul mesei și fu întâmpinat doar de rânje-te, până și din partea Niei.

— Așa-i obiceiul în Bresla Durganilor, fiule. Îmi pare rău.

Janner numără brișele cu miere cu groază crescândă. Erau treisprezece. Tocmai se îndopase cu mâncare, iar acum trebuia să mănânce un platou întreg de brișe dulci și lipicioase?

— Trebuie neapărat?

— Bine ai venit în Ban Rona, breslaș! spuse Clout, lăsându-se pe spate și punându-și șervetul pe farfurie. Asta-i partea mea preferată!

Pe când termină a cincea brișă, Janner era pe punctul de a da totul afară, iar Podo era gata s-o ia razna, fornăind vesel de fiecare dată când Janner își ștergea transpirația de pe frunte. Restul începuseră să pălăvrăgească liniștiți între ei, dar stăteau tot cu ochii pe ce făcea Janner, care se bucura tot mai puțin de ziua lui de naștere. Când la un moment dat, înghițind, râgâi periculos, se îndepărtă de masă, gândind că jocul se sfârșise. Dar îl opri chiar Nia.

— Unde crezi că mergi?

— Dar mai sunt încă opt. Opt!

— Atunci ai face bine să te ocupi de ele! spuse Morsha MacFigg, chicotind.

— Așa! Cu toții am trecut prin asta când am făcut treisprezece ani, adăugă Quincy Candlesmith.

Îngreșoșat, Janner începu să măsoare încăperea încoace și încolo preț de câteva minute, apoi se așeză din nou la masă și forțându-se, mai înghiți încă patru brișe. Podo îl privea cu ochii licărind, abia reușind să se abțină.

— Ah, ce ți-i și viața, măi băiete! Să-ți vezi nepotu' crescând sub ochii tăi...

Nevenindu-i să creadă că într-adevăr făcea asta, Janner duse, în sfârșit, la gură cea de-a treisprezecea brișă. Un ghem fierbinte îi urcă în gât și hotărî că n-o să mai mănânce în viața lui. Nimeni de la masă nu mai

vorbea și, în timp ce el mușcă din desertul lipicios, atenția tuturor era îndreptată asupra lui. Crezu că din cauza faptului că îi era atât de greață, dar ultima brișă, cea de la baza mormanului, parcă avea un gust diferit. După ce înghiți prima îmbucătură, toți se ridicară de la masă și începură să-și adune farfuriile.

— Stați așa, ce este? spuse Janner, nebăgând de seamă că balmăjea cuvintele.

Încăperea se învârtea cu el și avu bănuiala că motivul pentru care simțea asta nu era doar că mâncase prea mult.

— Ce a fost în ultima brișă? bâigui.

— Țsta este cadoul de ziua ta, spuse Clout, luându-i brișă din mână și ajutându-l să se ridice în picioare. Nia, i-ai pregătit ranița?

Janner se clătina, dar simți mâna lui Clout ținându-l zdravăn de cot.

— Succes, Janner! spuse Brosa.

Kalmar îi trase un pumn în umăr.

— Ne vedem peste câteva zile, bătrâne! îi spuse.

— Fii cu băgare de seamă! spuse Leeli, pupându-l pe obraz.

— Ce se întâmplă? întrebă Janner, dar sună mai degrabă ca „Cestâmmmpăă?”

Genunchii îl lăsară, iar Clout îl așeză ușurel pe podea.

Clout se lăsa pe vine și se uită în ochii lui Janner.

— Ai treisprezece ani, băiete, și ești unul dintre cei mai buni Durgani pe care i-am văzut de mult timp încoace. N-o să pățești nimic. Ajutați-mă, breslași!

Janner simți câteva mâini ridicându-l. Cineva îi trase peste brațe mânecile paltonului, în timp ce altcineva îi puse pe umeri o raniță grea. Îi era frică, dar ceea ce îi pusese în acea ultimă brișă făcea ca frica să pară îndepărtată. Nia îl îmbrățișă, Podo îl bătu pe spate, și până să se dezmeticească, se pomeni afară, în aerul înghețat, așezat pe un cal în fața profesorului Clout.

Din întuneric răsări o siluetă pe care Janner o recunoscă vag ca fiind Rudric. De bună seamă că nu se simțea prea în largul lui atât de aproape de „Dealul cu Horn”, iar Janner avu impulsul de a încerca să-l facă să

se simtă binevenit, dar buzele refuzau să i se miște. Rudric îi dădu lui Clout ceva – o sabie?

— Ai grijă să primească asta, Clout! A fost a mea când eram flăcău și vreau să fie a lui, dacă se poate.

— Bine, Păzitorule, spuse Clout, aprobând din cap. E un cadou frumos.

Apoi Rudric făcu un semn cu capul spre Janner și se îndepărtă călare. Janner ar fi vrut să-i mulțumească sau măcar să-i facă un semn cu mâna, dar nici brațele nu-l ajutau mai mult decât gura.

— Nicio problemă! spuse Clout, așezându-l pe Janner mai bine și, la un scurt clic al lui, calul porni la trap. Ultimul lucru pe care-l auzi Janner în timp ce își pierdea cunoștința fu vocea profesorului lui:

— Tot ce ai de făcut e să găsești drumul înapoi spre casă. Noi te vom aștepta.

Când Janner își reveni în simțiri, era dimineață devreme. Stătea întins pe pământ, acoperit cu o pătură, lângă tăciunii rămași după ce focul aproape se stinsese, într-o pădure acoperită de nea, și nu avea nicio idee unde se afla.

4

Orbiturat

Cerul alb, vizibil dincolo de copacii cenușii, scheletici, se lumina înspre răsărit, dar soarele încă nu ieșise de după orizont. Pătura lui Janner era acoperită de chiciură, iar vântul, suflând, formase un mic troian de zăpadă lipit de ranița lui. Janner se ridică în capul oaselor și scutură din cap, încercând să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Pe măsură ce îi revenea în memorie seara trecută, își dădu seama că îi era îngrozitor de frig. Un tremur violent îi porni din stomac și-l străbătu până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Spre norocul lui, erau destule ramuri căzute în jur ca să readucă focul la viață. Își scoase mânușile și-și încălzi mâinile, dar știa că dacă nu mai găsea lemne, micul foc avea să scadă din nou.

Studie împrejurimile, încercând în continuare să pună cap la cap finalul straniu al petrecerii de ziua lui. Focul care pocnea era în mijlocul unei poieni abia cât un cort de mare. Copacii erau înalți și subțiri, năpădiți de tufe spinoase și lăstari, motiv pentru care îi era cu neputință să vadă dacă se afla într-una dintre micile pădurici de meri care împânzeau dealurile preriei sau mai adânc într-o pădure, undeva înspre sud-vest. Era bucuros că se afla printre copaci, pentru că auzea vântul rece și-l vedea clătinând vârfurile copacilor. Dar cu cât se deștepta mai bine, cu atât se înfuria mai tare la gândul că prietenii și familia lui îl părăsiseră în pustietate. Cineva spusese că asta era o tradiție a Durganilor; ei bine, era o tradiție prostescă! Nu doar că profesorul Clout – își amintea acum că profesorul Clout fusese cel care-l adusese până aici pe cal – îl abandonase, dar mai și acoperise cumva urmele, pentru ca lui să-i fie cu atât mai greu să găsească drumul spre casă. Neaua dintre copaci părea necălcăță, cu excepția câtorva urme de țuști și de păsări. Lui Clout, care era

un maestru în furișenie, de bună seamă nu-i fusese greu să-și mascheze urmele, asta dacă o fi lăsat vreo urmă în primul rând.

Janner petrecu câteva minute adunând lemne pentru foc și curând stârni o pălălaie zdravănă, de-și încălzi oasele. Când încetă să mai tremure, își îndreptă atenția asupra obiectelor pe care le avea. Găsi alături de saltea și de raniță un arc fără coardă și o tolă cu fix treisprezece săgeți.

— Ha, ha! mormăi.

Arcul era legat de o sabie și un pumnal, arme menite să aline un băiat aflat singur în pădure.

Sabia... *Rudric!* Janner o desfăcu din legătură și-o trase afară din teacă. Admiră lama solidă, ciobită, dar bine ascuțită, care strălucea în lumina zorilor. Pielea în care era îmbrăcat mânerul era întunecată și tocită după ani de folosință și i se potrivea perfect în mână.

— Mulțumesc, Rudric! spuse, băgând-o la loc în teacă.

Ranița lui, cea pe care i-o făcuse mama lui în Skree înainte de a fugi din casa din copac a unchiului Artham, avea cusăturile destrămate. Janner simți o încântare familiară constatând cum se înmuiase pielea prin uzură. Împreună cu ranița aceasta supraviețuise atacului pândacului-fioros, Mălurenilor de la Cotul Estic și chiar traversării Întunecatei Mări a Întunecimii – și amândoi, și el, și ranița, purtau pe trup cicatrici care dovedeau asta. Desfăcu catarama capacului și dinăuntru se rostogoliră câteva pachetele cu merinde înfășurate în hârtie și legate cu sfoară, împreună cu un plic pe care era scris numele lui. Janner rupse plicul și deschise scrisoarea dinăuntru.

Janner,

Mama ta mi-a povestit că ai evadat dintr-o fabrică plină de sclavi, ai traversat singur teritoriul ocupat de Colți și ți-ai regăsit familia într-un oraș construit sub gheață. Acest mic test al abilităților tale de Durgan n-ar trebui să fie o problemă pentru tine. Fiecare breslaș trebuie să treacă printr-un astfel de test al capacităților și puterii lor, dar trebuie să spun asta: nu toți breslașii își sărbătoresc ziua de naștere în miezul iernii, iar unii nu sunt pregătiți să fie orbiturați decât pe când împlinesc paisprezece sau cincisprezece ani. Tu însă ești

mai mult decât pregătित. Cu atât mai rău pentru tine! Ai dobândit deja deprinderile necesare de furișenie, vânatoare, urmărire, orientare și luptă. Nu există niciun motiv ca să nu reușești să-ți dai seama unde te afli, să nu poți găsi de-ale gurii și să nu afli drumul spre casă, decât, desigur, dacă dai peste o vacă-dințoasă, dar în Roine nu există prea multe. De asemenea, fii cu ochii în patru și ferește-te de spirifuri, mai ales că e iarnă. Dar ai să te descurci tu! Ai numai grijă la skonșii, pentru că aceștia desigur atrag vargaxul cu urechi ascuțite, al cărui unic punct vulnerabil este piciorul din mijloc – piciorul DIN MIJLOC, bagă de seamă!

Am deplină încredere că ai să ajungi acasă fără incidente. Asta dacă nu cumva dai peste niscaiva furișei-de-creastă. Am uitat de ei. Mai nou sunt tot mai îndrăzneți, vin până în Roine în mici găști – pesemne spionează pentru Colți. Dar nu-ți face griji în privința lor! Puțin probabil să te răpească.

Acuma, ar trebui să știi poate că atunci când un breslaș este orbiturat, așa cum ai fost tu, nu-l păzește nimeni. Nu veghează nimeni asupra ta, pregătित să te salveze dacă situația devine dificilă. Eu nu antrenez clepuri, ci antrenez Durgani, apărători ai Roinelor. Asta înseamnă că ești pe cont propriu. Desigur, dacă nu apari în Ban Rona într-o săptămână sau pe acolo, o să trimitem o patrulă să te aducă acasă, dar, în cazul ăsta, probabil că n-o să mai găsim mare lucru din tine. Mama ta a crescut aici; ea știe cum merg lucrurile acestea și mi-a dat acordul ei deplin. Mă așteptam să fie nevoie să o conving să accepte să fii orbiturat, dar a fost de acord fără să șovăie. Ar trebui să te simți mândru de asta, băiete.

Încă un lucru pe care ar trebui să îl știi: pe când vei citi scrisoarea asta, deja îți va fi foame. Asta pentru că vei fi dormit două zile. S-ar putea să ai impresia că ziua ta a fost aseară, dar nu este așa. Ești mai departe de casă decât îți dai seama. După o călătorie de două zile călare, ai putea fi cam oriunde în Roinele Verzi. Distracție plăcută!

Profesorul Clout

P.S. Am uitat să pomenesc de scindați. Nu-i lăsa să te halească!

P.P.S. Am zărit și un cuib de dălâmbi în pădurice, aproape de locul în care te-am lăsat. De regulă, dălâmbii sunt docili, mai puțin în zorii zilei. Să nu ațâți prea tare focul, să fie prea înalt! Asta-i înfurie grozav.

Janner strecură scrisoarea înapoi în raniță și rămase nemișcat. Auzi un pocnet, dar nu era sigur dacă era focul sau vreun dălâmb din pădurice. Învățase de la Clout că dacă ai ochii închiși, ți se ascute auzul, așa că închise ochii și-și ținu răsufarea, ascultând atât de concentrat, că-și auzi propria inimă bătând. Apoi își dădu seama cu groază că în copaci era ceva care respira. Și era în spatele lui.

5

Lupta cu dălâmbii

Lui Janner i se puse un nod în gât. *Dălâmbii!*

Dar ce era un dălâmb, totuși?

Răsfoi prin memorie, încercând să vadă în mintea lui creatura. Știa că citise despre dălâmbi în *Creaturopedia* lui Pembrick, dar nu-și amintea nimic anume. *Sunt pe punctul de a descoperi exact ce este un dălâmb, până și ce anume mănâncă*, gândi. *Îndată ce mă voi întoarce în spate.*

Pesemne creatura din spatele lui simți frământarea interioară a lui Janner, pentru că în clipele de dinainte ca el să se năpustească asupra ei, răsflarea se opri și băiatul auzi o mișcare. Înălțând o rugăciune către Atotfăcătorul, Janner se răsuci, răcnind. Înaintea lui, în zăpadă, stătea o arătare acoperită cu blană, cu o limbă lungă atârându-i din gura plină de dinți, care se uita calm la Janner. Băiatul încremeni, cu vârful sabiei la câțiva centimetri de botul creaturii.

Dălâmbul semăna curios de tare cu un câine. Cu unul dintre câinii lui Leeli, de fapt – un ciobănesc cafeniu cu alb, cu ochii lacrimoși.

— Baxter? exclamă Janner, lăsând sabia în jos și răsuflând ușurat.

Câinele lătră și dădu din coadă. De zgarda lui Baxter era legat un mic tub cu un capac la un capăt. Janner scărpină câinele după urechi, apoi luă tubul și scoase din el o bucată de pergament.

Dragă Janner,

La mulți ani! I-am spus lui Baxter să-ți țină companie. N-aș suporta să te știu singur-singurel pe dealurile reci, fără nimeni cu care să stai de vorbă. Baxter nu are voie să te ajute să găsești drumul spre casă, dar dacă ți se întâmplă ceva foarte grav, poți să-l trimiți după ajutor. Nu trebuie decât să-i spui „Du-te după Leeli!”, iar el o să

vină direct la „Dealul cu Horn” și-o să ne conducă înapoi la tine. Să sperăm că nu citești asta cu voce tare, că Baxter o ia imediat la picior.

*Cu drag,
Leeli*

— Mersi, Leeli! spuse Janner.

La auzul numelui ei, Baxter înclină capul într-o parte și-l privi pe Janner, așteptând.

— Mersi! Am spus „mersi”!

Căinele se relaxă și-l linse pe mână.

Janner verifică încă o dată dacă nu erau dălâmbi prin zonă, apoi băgă sabia lui Rudric înapoi în teacă și-o prinse la cingătoare împreună cu pumnalul. Dedesubtul pachetelor cu merinde și fructe uscate (plus o brișă cu miere, la vederea căreia i se făcu rău), erau chibrituri, o sticlută cu ulei și câteva fășii de fitil, fir pentru pescuit și câteva cârlige, ceva sare, un bidon și jurnalul lui. Era bucuros că Nia se gândise să-l pună și pe el. Abia trecuseră câteva minute de când se trezise și deja se simțea mai puțin singur și mai capabil de a-și găsi drumul înapoi spre acasă. Nu doar atât, dar Leeli îi oferise și avantajul (neregulamentar, într-o oarecare măsură) reprezentat de urmele lăsate în zăpadă de Baxter. Tot ce avea de făcut era să le urmeze, ieșind din pădure, și avea să ajungă înapoi în Ban Rona. Se simți puțin vinovat, dar îndată își aduse aminte că se afla totuși la vreo două zile de casă, o distanță destul de greu de parcurs singur.

Apoi, după cum prezisese Clout, începu să-i ghiorțâie stomacul.

Janner rupse hârtia în care era învelit un pachetel și mușcă din felia de carne de pormistreț uscată, pusă între două felii de pâine sfărâmicioasă. Era rece, dar era delicioasă și cel puțin nu era o brișă cu miere. Sorbi din bidonul cu apă și mai aruncă un băț pe foc. Soarele era încă dincolo de linia orizontului, dar cerul se lumina rapid, ceea ce dădea iluzia că aerul era cald.

Apoi Baxter lătră. Janner se răsuci să se uite și fu cât pe ce să scuipe din gură toată carnea de pormistreț. Căinele privea în sus, în copaci, la niște bile alburii care se târau de-a lungul trunchiurilor. Dacă în locul copacilor ar fi fost lumânări, cheștiile alea ar fi arătat ca niște picături

de ceară scurgându-se încet în jos, doar că erau cât niște verde de mari. Să fi fost dălâmbi? Când Baxter lătră din nou, una dintre bilele alea fără trăsături deschise o ditamai gura cât corpul ei de mare și sâsâi. Firește, avea dinți lungi și ascuțiți ca niște ace. După câte își dădea Janner seama, arătările nu aveau nici ochi, nici picioare, nici blană, ci doar gură. Dălâmbii erau niște bile albe și umede prevăzute cu dinți. Păreau să nu fie suficient de rapizi ca să fie periculoși.

Janner își trase sabia din teacă și așteptă la baza unui dintre copaci. Când dălâmbul ajunsese destul de jos, îl lovi cu sabia atât de tare, că săriră bucați de coajă din copac. Lovi creatura drept în mijloc, iar lovitura aproape că o tăie în două. Dar masa albă se realcătui, clănțani din dinți și continuă să coboare. Janner o izbi din nou, iar de data asta tăie creatura în două. O parte din mîzga din ea rămase lipită de sabie atunci când o retrase. Însă dălâmbul se zvârcoli și redeveni o singură bilă, după care clănțani din nou din dinți și coborî și mai jos.

Baxter mârâi și începu să sară de la un copac la altul; atunci Janner văzu cum un dălâmb căzu în zăpadă, după care începu să se prelingă către unul din picioarele din spate ale câinelui. Băiatul sări în spatele lui Baxter și lovi bila, încetinindu-i înaintarea, dar fără s-o rănească.

Privind rapid deasupra capului, văzu sute de bile care coborau din copacii din jurul focului. Dacă nu ieșea repede de acolo, avea să fie prins ca într-o capcană. Băgă repede mâncarea înapoi în raniță, făcu pătura și salteaua sul și-și înșfăcă arcul și tolba.

— Haide, Baxter!

Câinele sări pestre trei dălâmbi, care deja se îndesau unul într-altul prin zăpadă.

Janner trebuia s-o ia din loc. Nu se mai gândi să pornească pe urmele câinelui și nici nu mai avu timp să se asigure că-și adunase toate lucrurile. Se strecură pe după un copac, unde un dălâmb ajunsese la nivelul pieptului lui și se dădu în spate, dând peste altul, care îi mușcă din raniță. Janner făcu slalom printre copaci, sărind peste câțiva dălâmbi și aplecându-se ca să evite alții, tot uitându-se înapoi, să se asigure că Baxter se descurca și el. După câteva minute de alergare, cei doi ieșiră brusc din pădure și se rostogoliră în zăpadă.

După ce își trase sufletul, Janner se ridică și se scutură de zăpadă, verificând dacă într-adevăr dălâmbii rămăseseră în urmă. Soarele ajunsese deasupra orizontului și poleia culmile ninse ale dealurilor, care se întindeau până departe. Peisajul era frumos, iar imensitatea lui îi reaminti lui Janner nu doar că era departe de casă, dar mai ales că se rătăcise. Pe unde intrase Baxter în pădure, pe unde nu, sigur nu fusese pe aici. Și Janner nu avea de gând nicidecum să mai intre în pădurea aceea ca să găsească urmele. Într-un fel, se bucura că se întâmplase așa, pentru că, astfel, testul redevenea corect și, cu o rugăciune de mulțumire pentru Leeli, se așeză lângă Baxter, bucurându-se de căldura soarelui în timp ce-și termina micul-dejun întrerupt de dălâmbi. Fu surprins să constate că, așa singur cum era în zăpadă, în dimineața aceea luminoasă, era fericit.

Era ceva diferit față de drumul prin Munții Pietroși, cu Colții pândind după fiecare cotitură, ca să nu mai pomenim de povara rușinii pe care o simțise că-l pierduse pe fratele lui în Dugtown. Acum avea un an în plus, se antrena de luni de zile în cadrul Breslei Durganilor și nu credea că e în pericol real din pricina lui Gnag Nenumitul. Dacă ar fi fost așa, atunci profesorul Clout nu l-ar fi orbiturat, mai ales în condițiile în care tocmai se făceau pregătiri de război, iar Nia n-ar fi îngăduit asta.

Nu avea niciun motiv de îngrijorare. Avea suficiente provizii și era bine echipat. Era sănătos și bine îmbrăcat, iar cu Baxter lipit de el îi era și mai cald. Janner privi peisajul vast și tăcut, cu excepția ciripitului câtorva păsări printre ramuri și a foșnetului vântului prin prerie; solitudinea îl încânta. Gândul că de la multe mile depărtare era vegheat de prietenii și familia lui îi dădea un fel de liniște în solitudinea lui.

Soarele îi încălzea partea stângă a feței. Asta însemna că privea spre sud-est. Închise ochii și revăzu în minte harta Roinelor Verzi agățată pe peretele Marii Biblioteci; o văzuse de o sută de ori, așa că-i reveni în minte cu ușurință. Liziera se afla în capătul de la răsărit a Roinelor, în Văile Exterioare. Pădurile se întindeau de o parte și de alta, dar în stânga se încovrigau din nou spre interior, urmărind o coamă de munte până departe.

— Sunt în sud-est, spuse Janner cu voce tare.

Miji ochii și i se păru că în zare vede ca prin ceață umbra unor piscuri înzăpezite. Era sigur că aceia erau Munții Killridge. Dacă era așa, atunci pădurea din spatele lui era partea dinspre apus a Pădurii Negre.

Pădurea Neagră? Categorie Clout nu l-ar fi lăsat acolo. Decât dacă era suficient de departe spre nord pentru ca pericolul de a întâlni un scindat să fie scăzut. Sau poate că pericolul era mare și asta era chiar scopul orbiturării. Oricum ar fi fost, Janner era încântat că măcar se orientase. Știa în linii mari unde se afla.

Și mai departe?

Dacă o ținea către sud-vest, în cele din urmă avea să dea peste un drum care ducea spre Ban Rugan, de unde avea să afle indicații mai precise și puțină căldură. N-avea cum să-i ia mai mult de o zi, nu?

— Șezând aici n-am să ajung mai aproape, spuse, bătându-l pe Baxter pe spate. Să pornim, băietel!

Janner auzi din nou un trosnet de rămurică printre copaci, dar își închipui că era un dălâmb sau un țăuș sau chiar vreun soi de digglu, așa că nu catadicsi să se uite în urmă. Nu-i trecu prin minte că ar putea fi un furișel-de-creastă.

Janner nu mai ajunse niciodată înapoi la „Dealul cu Horn“.

6

Corpul Căinărie

În dimineața în care Janner pornea dinspre pădure, Leeli își înhamă la sanie cei mai rapizi patru câini pentru o plimbare scurtă până la Sala Breslelor, unde urma să se întâlnească cu frații O'Sally pentru un antrenament de orientare. Tocmai fuseseră înțărcați o mulțime de căței și urmau să-și înceapă călătoria spre viața de câine adult sub îndrumarea a ceea ce Leeli și frații O'Sally numiseră Corpul Căinărie.

Din clipa în care se declarase războiul, starea de spirit din căinărie se schimbase. Înainte de asta, Leeli îi uimea pe frații O'Sally cu cât de iute deprindea limba câinească și își petrecea mare parte din timp învățându-i pe cățeluși comenzile de bază („Șezi“, „Culcat“, „Aici“ și „Dansează“), acum însă, împreună cu Thorn, își petrecea o mare parte din zi făcând exerciții de alergare trăgând săniile, astfel încât câinii să înțeleagă și să aplice rapid comenzile în timpul unei bătălii. Biggin O'Sally îi spusese lui Leeli că, în mod tradițional, în război ogarii erau folosiți pentru livrarea de arme, provizii și informații către front, după care tot ei aduceau răniții și morții până în spatele frontului, unde fie primeau îngrijiri medicale, fie erau îngropați, după caz.

— În sarcina acestor câini cade o îndeletnicire nobilă, fetițo, spusese Biggin, ținând în brațe un cățeluș care dădea din codiță. Mulți dintre ei au să moară, dar nu în zadar. Au să moară pentru prietenii lor, iar acest lucru este cel mai important după viața lor însăși.

Gândul acesta nu prea avu darul de a domoli furtuna din sufletul lui Leeli. Iarna era pe sfârșite.

În fiecare dimineață, de săptămâni în șir deja, își punea cărja sub braț și-și croia drum prin zăpadă până la țărcul câinilor de la „Dealul cu Horn“. Podo îi făcuse o cărjă nouă, care avea în partea de jos un soi de

gheată pentru zăpadă, ce o împiedica să se afunde în pământul înghețat de fiecare dată când se rezema pe ea. În loc de *Împroșcătoarea de șopârloi*, Podo scrijelise pe toată lungimea cârjei doar numele lui Leeli, și fetița băgase de seamă cu un fior de tristețe că literele erau strâmbe și inegale. Era o mare diferență între scrisul acesta și scrisul ferm, sigur cu care bunicul ei îi scrijelise pe cârjă porecla pe când erau în Skree.

Astăzi, stând pe veranda din fața casei, inspirând aerul rece și admirând priveliștea Roinelor Verzi văzute dinspre „Dealul cu Horn“, Leeli nici nu mai catadicsise să-și ia rămas-bun de la bunicul ei, pentru că acesta adormise din nou îndată ce se terminase micul-dejun. Podo parcă îmbătrânise brusc, la fel cum și iarna parcă se transforma dintr-odată în primăvară. Doar cu o săptămână înainte nămeții erau intacti și groși ca fuiorul, iar acum, prin fâgașele lăsate de sania ei, răzbătea noroiul. Drumul acoperit de zăpadă care cobora de la „Dealul cu Horn“ devenea tot mai închis la culoare, iar Leeli își dădu seama că, în curând, avea să devină o mocirlă alunecoasă prin care nu va mai putea trece cu sania.

Leeli își legă cârja de sanie și se așeză în genunchi pe scăunel. Plescăi de câteva ori din limbă, iar căinii porniră la drum. Când ajunse la poala dealului și traversă podețul de piatră ca s-o ia pe drumul principal spre Ban Rona, trase de hățurile câinilor și privi în dreapta. În fiecare zi de trei zile încoace se uita spre drumul acoperit de zăpadă, rugându-l pe Atotfăcătorul să îi vadă pe Janner și pe Baxter întorcându-se acasă, dar până acum nu se întrezărea niciun semn de la ei. Nia o asigurase că, deși putea să dureze câteva zile, Janner era perfect capabil să găsească drumul spre casă, însă Leeli detectase îngrijorarea în ochii mamei ei. De aceea îl trimisese pe Baxter.

Leeli întoarse căinii spre stânga și-i îndemnă să alerge. Accelerară pe drumul către prima curbă dificilă, apoi Leeli cârmi sania în cealaltă parte față de drum, înspre panta irezistibilă acoperită cu zăpadă necălcată. Căinii lătrară, parcă mulțumindu-i pentru acest cadou; ca răspuns, Cântătoarea Anniei izbucni în râs. Accelerară împreună, fetița și căinii ei, alergând mai repede decât orice sanie cu cai, și ajunseră la căinărie doar câteva minute mai târziu, stârnind împrejur un nor de zăpadă.

Când coborî din sanie, Leeli simți cum inima i se umple de un val de neliniște și știu care era sursa lui. Nu era doar faptul că lui Podo i se

apropia ceasul, ci și că primăvara însemna război. Iar războiul însemna moarte, durere și teroare. Leeli văzuse destule în cei nouă ani de viață ai ei ca să-și dea seama că, și dacă roinenii ieșeau victorioși din lupta împotriva lui Gnag Nenumitul, prețul acestei victorii avea să fie teribil. Îi auzise pe prietenii lui Janner și pe ai lui Kal din Breasla Durganilor vorbind despre războiul care se apropia cu un soi de încântare, de parcă abia așteptau să lupte. Nia îi explicase că ăsta era doar un fel de a-și lua în derâdere propria frică, de a-și demonstra că pot s-o sfideze. Nu însemna că preferau războiul în locul păcii, spusese ea, ci că erau conștienți că erau nevoiți să lupte, iar dacă trebuiau să facă asta, atunci preferau ca asta să se întâmple cât mai devreme.

Dar Leeli ajunsese să prețuiască fiecare zi petrecută la „Dealul cu Horn“, fiecare masă pe care o lua împreună cu familia ei, fiecare vizită la câinărie, fiecare fâșăit al saniei pe zăpadă, fiecare goană pe străzile din Ban Rona, fiecare chip binevoitor care o saluta. Noroiul de sub zăpada topită și hârșăitul tălpilor saniei pe piatră i se păreau la fel de triste ca ridurile care se tot adânceau pe chipul dragului ei Podo. Teribilă era constatarea că acest lucru era imposibil de oprit, oricât se ruga ea de fierbinte.

După ce deshăună câinii și-i trimise la câinărie (exista o intrare mai mică, pentru câini, în partea din spate a clădirii), Leeli se apropie de ușa din față și-l descoperi pe Thorn O’Sally în patru labe, încercând să convingă un câțel să iasă de sub o bancă. Câțiva câini adulți își îndesau boturile printre mâinile lui, încercând să scoată ei câțelul de acolo.

— Înapoi, fetelor! spuse Thorn, hâșâind câinii de acolo, apoi începu să vorbească subțirel, pe un ton mieros: Aici, câțelușule! Vino la Thorn, băiatule! Uite-așa! Au! spuse, trăgându-și mâna din botul câțelușului și, ducându-și-o la gură, începu să o sugă. Leeli, încăpățânatul ăsta de câțeluș nu vrea să iasă nici în ruptul capului! A șterpelit o halcă întreagă de carne de pormistreț de pe masă când nu eram atent și-acuma nu mai vrea să iasă de acolo.

De cum dădură cu ochii de Leeli, ceilalți câini începură să latre și se repeziră spre ea. Ea îi scărpină după urechi cu o mână, în timp ce pășea pe podeaua presărată cu paie.

— Thorn O’Sally, înfrânt de un cățeluș!

— Da, mă tem că da. Uite-aici!

Și-i arată lui Leeli trei înțepături roșii pe mână.

— Care cățeluș este? întrebă Leeli, rezemându-și cârja de bancă și îngenunche.

— Ia ghici! bombăni Thorn, trântindu-se pe bancă supărat și oblojindu-și atât mâna, cât și mândria rănită. De când s-a născut, Frankle ne tot face probleme și merge din rău în mai rău. Începe să nu le mai placă de el nici celorlalți câini.

Leeli aruncă o privire în semiîntuneric și văzu cățelul de trei luni făcut covrig și lipit de peretele din spate, ținând cu lăbuțele dinainte un os de pormistreț. Privi în ochii lui și citi frica. Frica și forța. Cele două împreună se puteau transforma în genul de întuneric care l-ar fi putut transforma într-un câine rău, cu care nu se putea face nimic decât să-l ții în lesă, legat. Forța nu era un lucru rău, dar atunci când în jurul ei se încolăcea frica, însemna că aveau să apară probleme. Iar Leeli știa că singurul mod în care poți salva un câine de el însuși era să-i desfaci frica suficient mult ca s-o poți tăia cu totul.

Plescăi din limbă și speră că Frankle înțelegea ce voia să-i transmită: „Eu îți sunt prietenă. Mănâncă-ți carnea liniștit!“

— Ce faci? întrebă Thorn. Unde-i bucata mea de carne de pormistreț?

— Poți mânca la prânz și mâncarea mea dacă tot îți va mai fi foame. Aici e vorba despre ceva mai important decât burdihanul tău, să știi.

Thorn se uită la fată ca și cum ar fi fost sărită de pe fix.

— Cum ar fi? întrebă el.

Leeli își dădu părul după ureche și-i făcu semn mamei lui Frankle, Yora, să se apropie. Yora o gădilă pe Leeli cu botul pe bărbie, până când Leeli începu să râdă.

— Ce este mai important: o masă bună astăzi sau un câine bun în următorii cincisprezece ani?

— Întrebă-mi burdihanul! bombăni Thorn.

Leeli își scoase din ghiozdan sendvișul cu carne de găină și i-l oferă. Thorn scutură din cap și se ridică în picioare.

— Nu, mersi! Îmi place mai mult carnea de pormistreț.

Thorn traversă câinăria cu o figură jalnică, ca un câine plouat. Chiar și când făcea bot, lui Leeli tot îi plăcea de el. De la bun început, Thorn o tratase nu ca pe o fată slabă, cu un picior beteag, ci ca pe o prietenă. O enervau copiii de la școală care se chinuiau să fie exagerat de amabili. Amabilitatea era un lucru bun, dar mila celorlalți o scotea din minți. Thorn deschise cuștile în care lătrau ceilalți căței, care abia așteptau antrenamentul cu Leeli. Ea rupse o bucată bună din sendviș și o întinse discret sub bancă, până când Frankle o luă ușurel.

— Hai să începem! spuse Leeli, luându-și cârja și ridicându-se în picioare.

Plescăi din limbă și zgomotoșii cățeluși îngrămădiți la picioarele lui Thorn se așezară imediat în rând, în poziție de dreptți, agitându-și cozile atât de tare, încât ridicară un nor de praf. Leeli aruncă o privire în spate și observă cu satisfacție că năsul și lăbuțele din față ale lui Frankle răsăriseră de sub bancă. I se păru că zărește chiar și o codiță agitându-se. Bun! Nodul începea să se desfacă.

Exact în momentul în care Leeli întorcea spatele spre cățeluși, ușa de la intrarea în câinărie se deschise, dându-se la perete, și în prag apărură Biggin O'Sally, gâfâind.

— Prințesă Leeli! rosti el. Vino cu mine! Acum!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Eram pe terenul de antrenament împreună cu grupul, când Rudric l-a trimis pe Doffer cu un mesaj în care zicea că trebuie să ajungem la copacul cel mare cât de repede putem. Zicea că situația este tare serioasă.

Chipul lui era atât de grav, încât Leeli nu mai catadicsi să-l corecteze.

— Ce înseamnă asta?

Biggin O'Sally clătină din cap, ridicând-o pe Leeli și punând-o în sania lui.

— Eu știu doar ce *cred* eu că înseamnă.

Câinii, simțind frica lui Biggin, începură să scâncească, trăgându-se în hamuri; abia așteptau s-o ia la goană. Biggin se uită la Leeli, iar aceas-ta văzu cuvântul în ochii lui înainte ca Biggin să-l rostească: „Război!”